

KOLOZSVÁRI SZÍNHÁZI KÖZLÖNY.

Kolozsvártt, febr. 27. 1860.

NAPILAP.

87-ik szám.

Elfizetési ár:
(Február 16-tól, a szinidény végéig.)
Helyben házhoz hordva 1 frt. 20 kr.
Vidékre postán küldve 1 „ 50 „ osztr. ért.

Mindenemű hirdetések elfogadtatnak: kétszer
hasábozott sorért 6 ujkr., ismétléseknél 3
ujkr.
Kincstári díj minden hirdetéstől 30 ujkr.

Hazatértek.

Elbeszélés Pataki Ferencz től.

„Kegyed jó gazdasszony, s e házas erényt lehetlen nem méltányolni. Ma ide jövök ebédre, mert bátyám nincs hon, legalább alkalmam lesz a kedves kis gazdasszony izletes készítményit élvezhetni, mi kétszeresen jól fog esni. — Nem sokára azután eltávozott.“

Dalmári alig tudá magát feltalálni a megváltozott helyzetben, mindenfelől szives üdvözlésre, s barátságos fogadtatásra talált, több helyen maraszták ebédre, de ő hidegen felelé, hogy köszöni, de már el van hiva. Dalmári midőn 12 órakor az ebédnél megjelent, már csinosan fel volt terítve. Mari felszólítá, hogy üljön mellé.

„Nem hittem, hogy ily korán asztalnál találjam a kisasszonyokat, kezdé meg a társalgást.“

„Senki se is hinné rólunk, hogy ily közönséges időben ülünk asztalhoz, de mivel Marinak eszibe jutott tanítónéskodni, az iskolamesternéi órákhoz kell alkalmazkodnunk.“

Elkezdődött az ebéd, a legjobb adagokat vette ki tánygérára Berta, Mari beérte a maradékkal, mind kettő kínálta Dalmárit, ki azonban csak a maradékkal tartott.

Nekem különösen izlenek e falatok, nagyon jól van készítve a csibe-sült — látszik, hogy Mari kisasszony kezeiből került ki, igen örülök rajta, hogy a kit eddig csak mint jó, lelkes, mivel és

szép hölgyet ismertem, most már mint jó gazdasszonyt is megismerhetni szerencsém volt, — ezzel kalapját véve távozott.

Ebéd után haza érkezett a bátyja is, töstént látogatására sietett Dalmári, kit gyöngéden szeretett s János bácsinak nevezett, sógornéja és gyermekei igen örültek mindnyájan a viszontlátásnak, különösen a 15 éves leány, kiről anyja szüntelen mondá, hogy jól van nevelve, s bár csak 15 éves, egy egész háztartást tud vezetni.

„Ah! gondolá Dalmári, számomra már házi asszonyról is gondoskodtak, s ezen nyilatkozatot, összevetve a külföldön kapott levelekkel, azon felfedezést tette, hogy a sógorné egy ármányos egoista, ki számára házi asszonyról is gondoskodott, mivel benne gazdag rokoura vélt találni.

Jancsi bácsi éppen ellentéte volt nejének, jó lelkű minden érdek nélkül, s gyöngéd önzés nélkül, a helyett hogy azt kívánta volna miként öcse nőtlen maradjon, s ez által gyermekei jelentékeny vagyona tegyenek szert — megérkezéssel mindjárt megházosítani akarta.

„Kedves öcsém! így szólott egykór — miután tehetős és tekintélyes ember vagy — gondoltál-e rá valamivel több is lenni, például: boldog férj és házas társ.“

„Ha egy oly nőre akadnék felelé, ki engem minden önzés nélkül, csak saját magamért szeretne, s arról meggyőződni is alkalmam lenne: talán megházasodnám.“

„Ebbe mit se kétkedem, hisz a legszebb korban vagy. Csak találj oly nőre, kit magadé-
nak mondhatni érdemesnek gondolsz. Régebben
ugy tudom némi hajlammal viseltetél Kelendi
Mari iránt, ő most is jól néz ki, mint akkor, és
még hajadon.“

„Istenem, hová gondol, felelé Dalmári, ki
más tárgyra fordítá a társalgást, de a bátyja
nem szűnt meg nőket ajánlgatni, kik közül azon-
ban mindenikben talált valami hibát.“

Dalmári alig várta hogy távozhassék a ro-
kon körből hol kedve elleni házasságokról be-
szélgetnek, s újabbnál újabb ostromnak van ki-
téve, de alig távozott — mindenfelől jöttek a meg-
hívók, a megelőző szivesség minden csal eszkö-
zeivel akará nem egy kisasszony a szép és gaz-
dag férfit hálójába keríteni, de Dalmári, ki min-
den iránt szives volt, az ostromat dicsőségesen
kiállotta. Mély gondolatokba merült néha s azon
időre gondolt, midőn édes titkos érzelmet tápl-
lalt keblében s reménytelenül epedett Kelendi
Mariért, de az akkori környülmények között nem
nyilatkozhatott, mivel Marit akkor még jó álla-
potban lévő szülői egy gazdag embernek szán-
ták, az elcsüggedés ösztönzé honából egyidőre
külföldre távozni, s az utazás elveibe keresni
szóródást.

Mari azonban nem ment férjhez, mert ám-
bár arról Dalmári mit se tudott, szívében titkos
szerelmet táplált Dalmári iránt, s a kérőnek —
szülei akarata ellenére elutasító választ adott.
Haza érkezte után is hallá rebesgetni Dalmári,
hogy Mari egy más férfi iránti vonzalom miatt
tagadta meg kezét egy jó s gazdag férfitől.

A meghívásoknak még mindég nem volt
vége hossza. Egy gazdag földes ur, kinek házá-
nál minden össze volt halmozva, mit a divatos
világ szépek nevez, s kinek e mellett még szép
leányá is volt, fölkerlte, néhány hetet, mezei jó-
szágán nála tölteni, sokszor hallotta dicsértetni
ezen leányokat, hogy jó nevelést kaptak, s hogy
jóval feljül állnak kortársaik felett. Elhatározta
a meghívást elfogadni, s magát próbára tenni,
ha lehetséges, hogy van-e oly női báj és szellem,
melynek megkapó szépsége elhomályosítsa azon
képet, melyet magával külföldre vitt s onnan
vissza is hozott.

De távozása előtt meglátogató a Kelendi nő-
véreket. Bertát egyedül találta, ki e szavakkal
fogadá: örülök, végre hogy önnel legjobb bará-
tunkkal tanu nélkül szolhatok. Ön képzelheti
mennyre fáj nekem nővéremet gyermekek tani-
tásával foglalkozni látni, kinek egykor oly szép
állásra volt kinézése, mig mások, kiket régebben
észre se vettünk, teljes jóllétnek s kényelemnek
örülhetnek, s itt megeredtek könnyei.

Dalmári, ki a megváltozott helyzetet kétsze-
resen érezte, a legbensőbb részvétet mutatá s
kevés gondolkozás után így szollott: ugy tudom
Mari szép tehetséggel bír a festészetre s egy ál-
lásabeli nőnek éppen nem szégyen művésznőnek
lenni; azt hiszem, az hozzá illőbb kereset lenne,
ha pártfogokra találna, mint a nevelőnőség. A
festészet melyik ágát gyakorolja Mari?

„Igen jól sikertült arczképei vannak, de a nő-
ket nem találja oly hiven, mint a férfiakat; egy
próbáját akarom bemutatni, ezzel távozott, egy
szekrényt kinyitott s onnan egy arczképet vett
elő mondván, im itt egy kísérlet, melyet csak
emléke után rajzolt; s mivel tudta, hogy előttem
kedves, kérésemre át adta, nagyon neheztelne, ha
tudná, hogy megmutattam, mindig elrejtve tartja.

„Csak hogy meglátom a boldog férfit, kit
Mari szeret — gondolá magába s szive halhatóan
dobogott, midőn Bertha a képet felmutatá, mely-
ben saját arczképére ismert.

„Mari rajzolta ezt, és csak az emlékezet után?

„Igen kevésel ön elutazása után, de titokba
tartotta, mig véletlenül ráakadtam, később engem
is levett, de ez a kép már nem sikertült annyira.
De jöjjön ön, szólta Bertha, mielőtt Mari megjönne,
mutassak egy más képet, melyet csak néhány
nappal ezelőtt készített, s csak most akadtam reá,
ezzel a szomszéd szobába vezeté, hol Mari apró-
ságai állottak; a fiokból egy bevégzett arczképet
vett elő. Dalmári ismét saját arczképére ismert,
de a mostani állapotába. Gondolatokba merülve,
bámulá a képelet eleveenségét s a teremtő lélek
nagyságát, miből Bertha felkiáltása ébreszté fel,
az Istenért el a képekkel, — s alig volt idő elrejteti
a fiokot, midőn Mari közeledett szokott nyugott
kedéllyel, nyájas szelid mosollyal lépett a szo-
bába; de a szorakozást észrevette.

Bertha, hogy Mari nyugtalanságát eloszlassa
elbeszélte, hogy megmutatá Dalmárinak arczképét.

„A te képedet, szól Mari színébe elváltozva,
az nem volt szép tőled. Valóban Bertha nem
helyesen cselekvél!

„Mi helytelent találsz benne, hogy barátunk-
nak megmutatám, mily szépen festel.

Abban semmit, hanem alkalmasint a tiéden
kívül más arczképet is megmutatál!

„Ugy van.“

Nem hittem, hogy oly gyöngédtelen legyél
irányomba, s zavarodását eltitkolandó, kinézett
az ablakon.

„És ön, hogy lehet oly bizalmatlan hozzám,
szólt Dalmári, hogy nővére neheztel a kép
megmutatásáért, mi nekem oly nagy örömet o-
koza. Valóban nem hittem, hogy oly élénken
emlékezzen reám. Hirtelen a mellék szobába futott
Mari, s a még bé nem végzett képet kereste, de nem

találta, ijetten rohant ki. Valójában Berta! ezt nem tudom neked megbocsátani, s egy székre veté magát s elkezdett könyezni.

Mari magaviselete kedves hatással volt Dalmáira, s nem kételkedett benne, hogy ezen előtte oly kedves leány több mint baráti érzéssel viseltetik iránta. Mig Berta bocsánat kérvényez állott Mari előtt, Dalmári Mari keze után kapott s gyöngéden megcsókolá.

Mari hirtelen felugrott s a szobát elhagyta.

„Sajnálom, hogy Marit annyira megindítá ezen történet, de czélom nem volt rossz.

„Nem azt, meg nem fogom engedni, hogy Mari pénzért másokat festegessen, mondá Dalmári. Feleljen csak még egy kérdésemre Berta kisasszony, nem vett-e le Mari rajtam kívül más férfit is, csak ugy az emlékezet után!

„Tudtomra nem, lón a felelet. Elmenetelem előtt sokat hallottam beszélni bizonyos Mercurról, ki el akarta venni. (Folyt. köv.)

T Á R C Z A

HIRHARANG.

□ E folyó hó 29-én Bodorfi Henrik jutalmául adatik: „Bájital“ nagy opera 3 fv. Közönségünknek ez egyik régi kedvencz operája.

□ Jövő szombaton, Martius 2-án Polákovicsné jutalmául adatik: Három Maupin, vagy: Ma-intenon asszony kora. Francia vigjáték 5 felvonásban Scribetől. — E mű éppen a napokban került Pesten is először színre Prielle Cornelia javára. Scribe neve eléggé biztosítja az élvezetes estét.

□ Közelebről a csillag-utcában egy elázott emberfejen ment a sötétben keresztül egy szekér. E szerencsétlen azonnal kórházba vitetett, de éltehez nem sok remény lehet.

Bel és külföldi vegyes hírek.

□ A pesti műkirakatokban Kazinczy széphalmi lakása és sirja is láthatók osinos könyomatú képekben. E képeket Jakobei Károly ismert repirónk a helyszínén rajzolta le, és két olajfestvényben dolgozá ki.

Brassóból a K. K. következő értesítést kapja: Itten e hó 15-kén a casinová átalakulandó magyar olvasóegylet tőkénének gyarapítására egy bál rendeztetett; szép nagy-szerű ünnepély volt ez, méltó azon eszméhez, mely azt létesíté, s tanubizonyosága, hogy nemzetünk melegen karol fel minden alkalmat, hol irodalmunk pirtolása körüli buzgalmát fölmutathatja, de nagyszerű példája volt annak is, hogy a többi testvér népek is, kikkel e hónapban lakunk, lelkesedve nyujtnak segédkezést a közös szeretetében. E bál oly népes volt, minőre alig volt példa, a 3 testvér nemzet színeivel díszített terem zsúfolt volt, úgy hogy eleinte táncolni is alig lehetett, 975 beféltijegy költ el. Háromszóknak lelkes közönsége mind itten volt, Csik és Udvarhelyszék is képviselve volt, nők és férfiak mind nemzeti öltönyben. A Brassóban és vidékén lakó románok és görögök is igen számosan jelentek meg, nagyobb része mind nemzeti oláh öltözetben, s midőn vagy 20 ily pár egyszerre belépett a terembe, hangos éljen! kiáltással fogadtattak, s igen szép és festői csoportozatban lehetett látni a daliás magyar viseletet, a szintén szép és festői oláh öltözetet. A szép román hölgyek öltönyén a régi arany bogláros övekkel leszorított arany himzett ingek igen jól vették ki magukat, több pár egészen finomított kiadású népiöltönyben volt; de nemcsak a ruha, hanem a táncokban is nyilvánult e két testvérnép egyetértése; a csinos „romana“ táncz élénk éljenzéstől követve

kétszer lejtetett el, s az egész estély folyama alatt magyar, oláh, és szász is a legszebb egyetértésben, s a legszívélyesebben vigadott együtt kivilágos kiviradtig. A jövedelem 1000 forintot felül halad.

Színházi krónika.

Február 25-kén, Follinus János jutalmául adatik: „Hunyadi László“ dalmü 4 fv. Irta Erkel Ferencz. Daczára annak, hogy e dalmütvet — mely zeneirodalmunk büszkesége, s melyet minden részeiben nemzeties szellem, s költői ihletség tesz maradandó becsüvé — csak alig most hallottuk, még is a színház egészen megtelt. És most adjuk meg az elsőséget a jutalmazottnak, beszéljünk legelőször is Follinusról, kit közönségünk megjelenésekor lelkesedett taps, s éljenzéssel fogadott. A czimszerep operai személyesítéséhez ámbár több dramai erő kívántatik meg mint a mennyire Follinus lyrizáló hangja képes; — még is élvezettel hallgatjuk meg benne, mert hangja hiányait kárpótolni tudja biztos játékával. Gara Máriaat Fridrikné asszony játszá, s kiérdemelt tapsokban részesült, ugy szintén Bodorfi is (Gara.) Szerdahelyi Nelli Erzsébetet éneklé, s szerepe mellett mindent elkövetett, hogy azt élvezetessé tegye. Egyébaránt közönségünknek e régi kedvenczével éppen ugy vagyunk, mint a férfi tagok közt Follinusszal. Pauli, László királyt szabatosan s elég könnyűséggel játszá. Azon jóremény fejében, hogy Pauli elismerendi azt, miszerént ő elég fiatal színész arra nézve, hogy egy-egy jóakaratu őszinte tanácsot is elfogadhassan, figyelmeztetjük jövőre nézve, hogy szerepe szövegét ne énekelje oly feltűnően megszaggatva, s igyekezzék annak több folyékonyságot adni. Ez által elérendi azt, hogy könnyebben, kevesebb erővel fog énekelhetni, s a hallgatók füleit sem fogja bántani a tulságos hang-suly. Marzelli (Cilley) Schinek J. (Mátyás) helyesen tölték be szerepeiket, az utóbbi tapsokban is részesült. A karszemélyzet mind végig jól viselte magát. A kiállítás csak becsületére válhatik az igazgatónak.

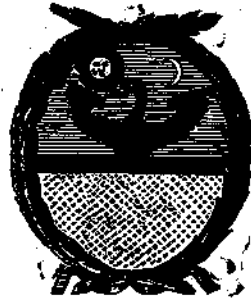
Felelős a szerkesztésért és kiadó HAVI MIHÁLY.

SZABÓ JÓZSEF ur, szinigazgató utolsó fellepte.

5-ik Bérlet

8-ik szám.

NEMZETI SZINHÁZ.



Felsőbb

engedélylyel.

Kolozsvártt, ma, hétfőn, februar 27-kén, 1860.

A fennálló országos szini választmány pártfogása és HAVI MIHÁLY igazgatása alatti dalszintársaság által

SZABÓ JÓZSEF ur felleptéül
adatik :

LEGJOBB AZ EGYENES UT.

Vigjáték 1. felvonásban. I r t a K o t z e b u e, magyarosította N. N.

S z e m é l y z e t :

Murten. őrnagy	Simonyi.	Krumm Illés,	} lelkész jelöltek	*SZABÓ ur.
Jakab, huszár	Vadász.	Wahl Fridrik,		Paulay.
Amália, lelkész özvegye	Sch. Minka.	Kobak, rektor		Albisi.

Történik Murtennél.

E z t m e g e l ő z i :

A szinésznő.

Vigjáték 1. felvonásban. Fournier után francziából fordította Bulyovszkiné.

S z e m é l y z e t :

Dumesville Françoise, színésznő	Polákovicsné.	Dupuis, törv. széki irnok egy kis városban	Gyulai.
Luiza, keresztleánya	Follinusné.	Alfréd, fia	Paulay.

Történethely : Páris. Idő 1750.

Szabó József ur, a szegedi szinház igazgatója fenjeelt szerepben a t. cz. közönség kegyébe ajánlja magát.

Helyek ára : Zártszék 70 kr. Földszint 42 kr. Altishti jegy 21 kr.
Karzat 18 kr. osztr. ért.

Kezdeté 7 órakor, vége 9-után.

A rom. kath. lyceum betűivel.